

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **S. K.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 14 czerwca 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 4 listopada 2022 r., sygn. akt IV Ka 970/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 15 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 980/21

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od skazanego S. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wyrokiem z dnia 15 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 980/21, uznał S. K. za winnego tego, że w dniu 12 lutego 2010 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził D. Z. do niekorzystnego rozporządzenia lokalem mieszkalnym położonym przy ulicy [...] w P., dla którego Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą pod oznaczeniem KW numer [...] o wartości co najmniej 150.000 zł, w ten sposób, że wyzyskując niezdolność D. Z. do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz wprowadzając w błąd co do znaczenia i

konsekwencji podpisanej umowy, która miała stanowić wyłącznie zabezpieczenie spłaty udzielonej pożyczki w wysokości 45.000 zł, nakłonił ją do podpisania umowy sprzedaży ww. nieruchomości za kwotę 150.000 zł oraz potwierdzenia przyjęcia kwoty 150.000 zł, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. i wymierzył mu za to karę roku pozbawienia wolności. Orzekł także o kosztach procesu, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Orzeczenie zaskarżył w całości, zarzucając:

„1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłową ocenę dowodu z zeznań pokrzywdzonej D. Z. polegającą na uznaniu, iż z depozycji pokrzywdzonej wynika brak jej świadomości co do sprzedaży lokalu mieszkalnego położonego przy ul. [...] w P. na rzecz oskarżonego oraz niezdolność pokrzywdzonej do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podczas gdy prawidłowa ocena ww. środka dowodowego winna prowadzić Sąd I instancji do konstatacji, iż D. Z. była świadoma sprzedaży przedmiotowej nieruchomości na rzecz S. K. i w pełni zdawała sobie sprawę z warunków finansowych stosunku prawnego zawiązanego z oskarżonym, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia błędów w zakresie podstawy faktycznej wyroku i ustalenia, że D. Z. została wprowadzona w błąd co do znaczenia i konsekwencji podpisanej umowy sprzedaży lokalu i tym samym S. K. wypełnił znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k.

2. z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia zarzutu opisanego powyżej w pkt 1 - obrazę art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez uznanie oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w niniejszym postępowaniu stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. pomimo uprzedniego prawomocnego skazania S. K. za popełnione w warunkach czynu ciągłego w okresie od 12 lutego 2010 r. do 24 marca 2010 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. na szkodę J. i K. F., co do którego okoliczności, tożsamość osób współdziałających i czasokres jego dokonania pozwalają stwierdzić, że stanowił realizację z góry powziętego zamiaru łącznie z czynem objętym niniejszym postępowaniem, a zatem - w świetle ugruntowanego orzecznictwa dotyczącego konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 k.k. - nastąpiło skazanie oskarżonego za czyn, co do którego postępowanie karne zostało

uprzednio prawomocnie zakończone, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.”

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie S. K. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania. Zgłosił także wnioski dowodowe, postulując przeprowadzenie dowodu z dokumentów:

1. kart akt postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, Wydział III Karny, sygn. akt III K 66/19, zawierających uzasadnienie wyroku z dnia 21 lipca 2020 r. w części dotyczącej czynu przypisanego S. K. popełnionego na szkodę J. i K. F. na okoliczność poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń co do czynu kwalifikowanego m. in. z art. 286 § 1 k.k. popełnionego przez oskarżonego w warunkach czynu ciągłego oraz osób współdziałających w jego popełnieniu z S. K.;

2. kart akt postępowania prowadzonego przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu, sygn. akt II AKa 216/20, zawierających wyrok tegoż Sądu z dnia 13 października 2021 r. oraz jego uzasadnienie na okoliczność utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 lipca 2020 r. w sprawie o sygn. akt III K 66/19 w zakresie dotyczącym czynu popełnionego na szkodę J. i K. F..

Wydruk wskazanych dokumentów obrońca dołączył (z wyjątkiem uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu) do apelacji.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 4 listopada 2022 r, sygn. akt IV Ka 970/22, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów postępowania odwoławczego.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca aktualnie skazanego S. K. Zarzucił orzeczeniu:

„I. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie rażące naruszenie prawa materialnego, tj. przepisów art. 12 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (dalej jako: „k.k.”) w zw. z art. 286 § 1 k.k. poprzez ich błędną wykładnię przejawiającą się w uznaniu, iż – z uwagi na fakt, że pokrzywdzoną w przedmiotowej sprawie jest inna osoba, aniżeli osoby pokrzywdzone w postępowaniu karnym, w którym uprzednio zapadł przeciwko S. K. prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo popełnione w warunkach czynu ciągłego – w ocenie Sądu II instancji nie ma podstaw by stwierdzić, że czyn

popołniony na szkodę D. Z. dnia 12 lutego 2010 r. zawierał się w przestępstwie osądzonym i przypisanym skazanemu w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt: III K 66/19, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 października 2021 r., sygn. akt: II AKa 216/20, podczas gdy prawidłowa wykładnia ww. przepisów prowadzi do wniosku, iż przedmiotem zamachu przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. jest mienie, które nie stanowi dobra osobistego, a zatem w jego przypadku warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony nie jest tożsamość pokrzywdzonego, co w konsekwencji doprowadziło Sąd II instancji do błędnej konstatacji, że na kanwie niniejszej sprawy nie występuje stan powagi rzeczy osądzonej i tym samym do niesłusznego utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 15 czerwca 2022 r.

II. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. polegające na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu I instancji z dnia 15 czerwca 2022 r., w którym S. K. uznany został za winnego zarzucanego mu czynu stypizowanego w art. 286 § 1 k.k., pomimo uprzedniego prawomocnego skazania S. K. za popełnione w warunkach czynu ciągłego w okresie od 12 lutego 2010 r. do 24 marca 2010 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. na szkodę J. i K. F., co do którego okoliczności, tożsamość osób współdziałających i czasokres jego dokonania pozwalają stwierdzić, że stanowił realizację z góry powziętego zamiaru łącznie z czynem popełnionym na szkodę D. Z., a zatem - w świetle ugruntowanego orzecznictwa dotyczącego konstrukcji z art. 12 k.k. - nastąpiło skazanie mojego Mandanta za czyn, co do którego postępowanie karne zostało uprzednio prawomocnie zakończone, co stanowi bezwzględłą przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

III. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. i art. 167 k.p.k. polegające na nierozpoznanie wniosków dowodowych obrońcy skazanego o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci szczegółowo określonych w apelacji kart akt postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji w sprawie, w której S. K. przypisano dokonanie czynu ciągłego na szkodę J. i K. F., a nadto ich faktyczne pominięcie

bez wydania stosownego postanowienia, jak również brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywów pominięcia tychże wniosków, podczas gdy dotyczyły one ustaleń co do prawomocnego uprzedniego skazania mojego Mocodawcy za czyn ciągły i wzajemnej relacji pomiędzy tym przestępstwem a czynem na szkodę D. Z. w kontekście wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej, co w konsekwencji doprowadziło Sąd II instancji do oparcia orzeczenia na niepełnym materiale dowodowym, a nadto uniemożliwiło obronie poznanie stanowiska Sądu w zakresie zgłoszonych wniosków dowodowych”.

W oparciu o przedstawione zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i umorzenie postępowania. Na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. zwrócił się też o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Poznań - Grunwald w Poznaniu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należało podzielić pogląd prokuratora o oczywistej bezzasadności przedmiotowej kasacji, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

W pierwszym zarzucie skargi jest mowa o naruszeniu przez Sąd odwoławczy art. 12 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, gdy zarzutem prawidłowo postawionym (co nie znaczy, że prowadzącym do uwzględnienia kasacji) powinien być zarzut wskazujący na wadliwe rozważenie zarzutu ujętego w pkt 2 apelacji, tj. na naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i tym samym utrzymanie w mocy wyroku dotkniętego (według twierdzenia obrońcy) uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Tym niemniej można zgodzić się ze skarżącym, że budzi zastrzeżenia wywód Sądu Okręgowego odnoszący się do tego zarzutu. W jego ramach wskazano m.in., że „o ile bowiem modus operandi sprawcy, kwalifikacja prawna obu czynów (tj. czynu popełnionego na szkodę D. Z. i czynu popełnionego na szkodę J. i K. F. – uzup. SN), jak i czas ich popełnienia bez cienia wątpliwości wykazują podobieństwa, to zaznaczyć należy, że występki przypisany S. K. prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z 21 lipca 2020 r. sygn. III K 66/19 popełniony zostały na szkodę J. i K. F.. Mając na uwadze tę okoliczność nie sposób uznać za skarżącym,

że osądzone wówczas przestępstwo popełnione w warunkach czynu ciągłego i zachowanie oskarżonego badane w niniejszej sprawie są czynami tożsamymi. Biorąc pod uwagę, że osobą pokrzywdzoną w przedmiotowej sprawie jest D. Z., Sąd II instancji nie ma absolutnie żadnych podstaw by uznać, że czyn popełniony na jej szkodę 12 lutego 2010 r. zawierał się niejako w przestępstwie osadzonemu przypisanym oskarżonemu wyrokiem na który powołuje się skarżący". Rzeczywiście sugeruje to, że przeszkodą do uznania, iż oba zachowania S. K. stanowią jedno przestępstwo ciągłe był fakt, że dotyczyły one różnych osób, co nie byłoby zgodne z art. 12 § 1 k.k. stanowiącym, że jedynie wtedy, gdy przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego. Akcentował to w apelacji obrońca, wskazując, że „przedmiotem zamachu zarówno czynu na szkodę D. Z., jak i J. i K. F., było mienie, które nie należy do kategorii dóbr osobistych. Tym samym dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego w ich przypadku nie jest konieczna tożsamość pokrzywdzonego". Rzecz jednak w tym, że nie mogło to mieć istotnego wpływu na treść orzeczenia, co wynika z przyjętego w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt III K 66/19, opisu czynu przypisanego S. K.. W apelacji przytoczono ten opis, w którym jest mowa, że S. K. „w okresie od 12 lutego 2010 roku do 24 marca 2010 r. w P., działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, wykorzystując niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz wprowadzając w błąd E. W. co do treści i znaczenia podpisywanej umowy doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. P. i K. P. w postaci nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ul. [...] oznaczonej jako działka nr [...], rola o obszarze 1,675 m² zapisanej w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Poznaniu Wydział VI Ksiąg Wieczystych pod oznaczeniem KW nr [...] wartości co najmniej 172.400 zł poprzez zawarcie umowy sprzedaży tej nieruchomości z S. K. aktem notarialnym z dnia 12 lutego 2010 r. rep. A (...) za kwotę 70.000 zł i potwierdzeniem odbioru całej ceny sprzedaży oraz w jej wykonaniu przenosząc własność aktem notarialnym rep. A (...) z dnia 24 marca 2010 r, co stanowi

przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.". Jak widać, w opisie tym nie zawarto sformułowania jednoznacznie wskazującego, że skazany swoim z góry powziętym zamiarem obejmował działanie nie tylko na szkodę J. i K. F., w szczególności przejmowanie w oszukańczy sposób nieruchomości (lokalu mieszkalnych) należących do jeszcze innych osób. Niejasnym sygnałem w tym względzie, do którego obrońca zresztą nie nawiązuje, jest wzmianka o czynieniu sobie z „tego” stałego źródła dochodu, ale w takim ujęciu jak w wyroku jest ona powiązana z zachowaniem podjętym przez S. K. tylko wobec małżonków F.. Z kolei w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu wydanego w sprawie o sygn. akt III K 66/19 podano, że „oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, realizując ten sam zamiar oszustwa na szkodę małżonków F. i uzyskania ich kosztem korzyści majątkowej w postaci własności nieruchomości, a zatem działał on w warunkach czynu ciągłego”. Jak widać, czyn ciągły ograniczono do wymienionych pokrzywdzonych, do czego nawiązał też autor kasacji odnotowując, że „czyn objęty zarzutem miał zostać popełniony 12 lutego 2010 r., tj. w czasokresie objętym czynem ciągłym popełnionym na szkodę J. i K. F. (od 12 lutego 2010 r. do 24 marca 2010 r.)”.

Wobec tego nie ma racji bytu twierdzenie skarżącego, że skazanie Sz. K. za przestępstwo popełnione na szkodę wymienionych pokrzywdzonych stwarzało stan powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do czynu popełnionego na szkodę D. Z., co w odpowiedzi na kasację podniósł prokurator wskazując, że „już porównanie opisu obydwu czynów przypisanych S. K. (...) wcale nie wskazuje na tożsamość obydwu czynów”. Z kolei zbliżony *modus operandi* obu zachowań skazanego sam z siebie nie świadczy, iż niewątpliwie realizował on z góry powzięty zamiar pokrzywdzenia większej liczby osób. Tezę o istnieniu takiego zamiaru stawia obrońca, jednak forsuje w ten sposób niepoczynione przez sądy orzekające własne ustalenia faktyczne, co w przedmiotowej skardze nie powinno mieć miejsca. Przy tym czyni to w sposób niestanowczy, skoro argumentuje, że „korelacja powyższych czynów może (podkr. SN) świadczyć o z góry powziętym zamiarze (...)”. Jeżeli natomiast skarżący podaje, że rozważając kwestię wymiaru kary Sąd Rejonowy miał w polu widzenia, że „oskarżony został skazany za szereg podobnych przestępstw popełnionych na szkodę różnych pokrzywdzonych”, to najwyraźniej przeoczył, że z

tego stwierdzenia wynika, iż orzekające wcześniej sądy przypisywały S. K. osobne przestępstwa nie uznając, że całokształt jego zachowań stanowi jedno przestępstwo ciągłe. W tym miejscu celowe będzie przytoczenie fragmentu uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., IV KK 126/19, w którym wskazano, iż „z konstrukcji czynu ciągłego wynika, że prawomocne skazanie za przestępstwo popełnione czynem ciągłym stwarza stan materialny prawomocności w stosunku do okresu objętego skazaniem do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego i rodzi tym samym powagę rzeczy osądzonej, wówczas, gdy zachowania nieobjęte opisem czynu podjęte zostały z góry powziętym zamiarem podobnie jak te, które w opisie czynu przypisanego znalazły swoje odzwierciedlenie. Jednak samo popełnienie dwóch przestępstw w tym samym okresie, ani podobieństwo sposobu działania sprawcy, nie stanowią wystarczającego warunku uznania ich za elementy czynu ciągłego. Nie zmienia przy tym niczego okoliczność, że istnieje tożsamość sprawcy i to, iż sprawca chcąc dopuścić się kolejnego przestępstwa działał z takim samym zamiarem jak poprzednio (osiągnięcia korzyści majątkowej), skoro nic nie wskazuje na to, że był to jeden z góry powzięty zamiar. Również podobny sposób działania sprawcy nie może stanowić elementu decydującego o tym, że miał miejsce czyn ciągły - bowiem nie to stało się wyróżnikiem instytucji czynu ciągłego zgodnie z wolą ustawodawcy”.

Trudno też nie zauważyć, że prezentowana w apelacji i kasacji linia obrony oparta na treści art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie znajduje wsparcia w wyjaśnieniach skazanego, który „konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu” (cytat z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji). Nie jest to wykluczone, wszakże trudno czynić ustalenia faktyczne co do istnienia z góry powziętego przez sprawcę zamiaru popełnienia przestępstwa ciągłego, gdy stanowczo zaprzecza on by przestępstwo popełnił. Odnotował to w odpowiedzi na kasację prokurator, który akcentował, że „z wyjaśnień skazanego w żadnej mierze nie sposób wywodzić, że w obu przypadkach skazany S. K. działał z góry powziętym zamiarem, a w konsekwencji by czyn popełniony na szkodę D. Z. uznać za element uprzednio przypisanego S. K. czynu ciągłego”. Prokurator trafnie powołał też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2019 r., III KK 405/18, w którym wskazano,

że negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej albo zawisłości sprawy (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.) w odniesieniu do czynu ciągłego (art. 12 § 1 k.k.) aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zarówno zachowania prawomocnie osądzone i uznane za czyn ciągły, albo będące przedmiotem jednego postępowania, jak i później ujawnione, były objęte jednym i tym samym zamiarem sprawcy. W wypadku braku takiego ustalenia dopuszczalne jest prowadzenie odrębnego postępowania karnego o zachowania inne niż objęte prawomocnym wyrokiem, albo będące przedmiotem innego toczącego się już postępowania, a wydany w nowym postępowaniu wyrok nie jest dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. (III KK 405/18, OSNKW 2020/5/16).

Poczynione wyżej spostrzeżenia zachowują aktualność również w odniesieniu do zarzutu z pkt II kasacji opartego na oderwanym od realiów twierdzeniu, że S. K. został skazany za czyn, „co do którego postępowanie karne zostało uprzednio prawomocnie zakończone, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.”

Gdy chodzi o zarzut z pkt III, to nawet w razie uznania, że Sąd Okręgowy rzeczywiście nie rozpoznał zawartych w apelacji wniosków dowodowych, nie prowadziłoby to do uchylenia zaskarżonego kasacją wyroku, bowiem dokumenty wskazane przez obrońcę nie przesądzały, że skazanie S. K. za przestępstwo, które popełnił na szkodę małżonków F. wykluczało uznanie, iż dopuścił się osobnego przestępstwa na szkodę D. Z.. Poza tym brak formalnego odniesienia się przez Sąd odwoławczy do zawartego w apelacji wniosku nie zmienia faktu, że w istocie wniosek ten został uwzględniony, skoro w protokole rozprawy apelacyjnej (k. 305 akt sprawy) zapisano, że „Przewodniczący ujawnił dokumenty znajdujące się na kartach 267-291”, zaś w aktach sprawy ta numeracja odnosi się do załączonych do apelacji kopii wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, sygn. akt II AKa 216/20 oraz fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. akt III K 66/19. Nadto w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku nawiązano do drugiego z wymienionych wyroków.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. postanowienia, co skutkowało zasądzeniem w pkt 2. od skazanego na rzecz Skarbu Państwa

kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia krótko po przekazaniu kasacji do rozpoznania czyniło zbędnym wypowiedanie się w kwestii wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

[K.K.]

[ł.n]